

Napjaink ...

A VTV vezetését 2008 májusától Illés Béla látja el, akinek a közgyűlés az idei év elején újabb öt évre szavazott bizalmat. 2009-ben a televízió képi megjelenése megújult, a lehetőségekhez mérten igyekezett alkalmazkodni a kor követelményeihez. Ennek keretein belül tematikus magazinok indultak, ezáltal a nézők és a készítők számára is tervezhetőbb lett a műsor.

Az intézmény működtetését 2008 óta számos változtatással sikerült gazdaságosabbá tenni, ezáltal Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város Önkormányzatának kevesebbet kell a televízió fenntartására fordítania. A jelenlegi ügyvezetés mindent elkövet annak érdekében, hogy pályázati források bevonásával tovább csökkentse a költségeket.

A következő évek nagy kihívása és megoldandó feladata a digitális átállás lesz, a technikai fejlesztés jobb képminőséget és nagyobb adásbiztonságot eredményezhet.

A televízió munkatársainak átlag életkora 30 év körüli, tehát fiatal és lelkes csapat készíti a műsorokat, amelyek az elmúlt évek során jelentős minőségi és tartalmi megújuláson estek át.

EMLÉKEK

„1986 szeptemberében kapcsolódtam be a VTV munkájába. Először a Tempó című ifjúsági magazinban dolgoztam, rövid humoros jeleneteket kellett készítenem. Később operatőri, vágói feladatokat láttam el, ma rendezőként dolgozom. Rajongtam a televíziózás hőskoráért, amikor összeállt a csapat, és csak úgy, a semmiből hoztuk létre az adásokat. Ebben az időben ismerkedtem meg a filmmel, barátaimmal összefogva több kisjátékfilmet készítettünk. Munkáim közül nagy szeretettel gondolok a Bethlen Gábor Gimnáziumról 1993-ban forgatott dokumentumfilmre, mely a Lakitelek Népfőiskola díjazottja lett. Legkedvesebb költőm József Attila, kiről Csókol Attila címmel készítettünk filmet, mely 2000-ben a Moholy Filmfesztí-

vál különdíját nyerte. Nagyon kedves számomra a szakrális témájú Szenteste című film, mely ugyanazon a fesztiválon első díjat kapott. Ezeket a filmeket két barátom, Sebők Péter és Tóth Ferenc fényképezte. Nagyon jó érzés, hogy egy-egy forgatás

A VÁSÁRHELYI TELEVÍZIÓ STÚDIÓJA
SZABÓ ZOLTÁN OPERATŐR, KOVÁCS KATALIN FŐSZERKESZTŐ
ÉS HORVÁTH TIBOR VENDÉG
(fotó: Miklós András)

alkalmával nemcsak egy film születik meg, hanem egy baráti társaság is, ami legalább olyan fontos, mint maga a produkció. Az első filmjeink csapatával a mai napig tartjuk a kapcsolatot és időnként találkozókat szervezünk.” *Tóth Attila*

„Ma, amikor a határon túli magyarok már szabadon fordulhatnak a magyar állampolgárságért, amikor arra készül Vásárhely, hogy a határon túli testvértelepülések polgárai állampolgársági esküjüket Vásárhelyen mondassák el, amikor már majd’ fél vásárhelynyit tudhat maga mellett a város tiszteletbeli polgárként, már történelemnek tűnik 2004 decembere. A kettős állampolgárság lehetőségéről kiírt népszavazás eredménye ma már ismert, az azt megelőző, különféle indítatásból táplálkozó várakozásokra talán kevesebben emlékeznek.

A népszavazást megelőzően a Vásárhelyi Televízió stábjának tagjaként két testvérvárosba, Aradra és Zentára látogattunk el. Arra voltunk kíváncsiak, akarják-e, ha igen, miért várják az ott élők a kettős állampolgárság lehetőségét, és ha az anyaországbeli szavazók úgy döntenek, hogy megszüntetik az akkor fennálló gátat, hogyan lenne jobb az ő életük.

A Tisza-parti Zentán örömmel fogadták a vásárhelyi stábot, örültek, hogy kíváncsiak vagyunk az ő véleményükre, és számunkra is érdekes volt, hogy a számos kulturális delegáció építette kapcsolatnak ezen az úton egy újabb arcát mutathatjuk meg.

Hogy ki, mennyire magyar, határon belül és túl, erre felállíthatók mércék. Amikor a zentai gimnáziumba érkeztünk, ahová könyvadományt küldött a város, ugyanolyan magyar irodalom órán találtuk magunkat, mint bármelyik vásárhelyi középiskolában. Ugyanúgy ismerték Arany ismerték Arany értették a verseket, a prózát. Megannyi csillogó szemű, magyar fiatal.

A városházán találkoztunk a főiskolás lánnyal, aki kijelentette: úgy érzi, neki is jár a magyar állampolgárság, hiszen családjának története és jövőbeni tervei ehhez a néphez, kultúrához, történelemhez kötik. És feltűnik előttem határozott tiltakozása, amelyet a felvetésemre mondott: nem, ezse ágában sincs Magyarországra jönni segélyért, orvosi ellátásért, hiszen neki itt van a hazája, itt szeretne élni, de magyarként, az anyaország által is elismerten.

És emlékszem a bácsira, aki bár hajlott háttal, de csillogó szemmel, reménykedve jelentette ki, hogy igenis, szeretne magyar állampolgár lenni. A magyar hazáért az ő családja is sokat tett, azok, akik elesetek a háborúkban, a felmenők, akik a magyar királyokat szolgálták, és nem, kapni nem szeretne semmit, csak elismerést, hogy ő is magyar állampolgár, hogy ő is fontos a hazának.

És jött a népszavazás, a döbönt csend, majd a várakozás, hogy valóban mit szólnak ők, a főiskolás lány, a hajlott hátú öregember, hogy bár a többség nem is voksolt, de a végeredmény ugyanaz, szóval nem lehetnek magyar állampolgárok.

Talán ők is közte vannak annak a húsz-ezer magyarnak, akik mára tiszteletbeli polgárai lettek Hódmezővásárhelynek, és talán közte lesznek azoknak, akik itt, Vásárhelyen vehetik majd át az állampolgárságról szóló okiratot.” *Arany Tóth Attila*

Összeállította: Benák Katalin